

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrda a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J.K.**, zastoupen Mgr. Davidem Rašovským, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2019, č. j. 33 A 34/2017 – 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2017, č. j. KUZL-65861/2016, změnil výrok rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 8. 2016, č. j. OS-D/4369/29/15/Po, a to tak, že žalobci byl omezen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel a nově uložen pouze pro řidičská oprávnění skupin „AM, A1, A2, A“. Žalobce zůstal nadále držitelem řidičského oprávnění pro skupiny „B a B1“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 10. 2015 kolem 15:05 hod., na komunikaci I/50, u obce Uherský Brod, mezi Motelem Pepčín a křižovatkou komunikace I/50 s komunikací II/495, ve směru jízdy na obec Bánov, řídil motocykl tov. zn. Yamaha MT-07, RZ: X, přičemž předjížděl osobní motorové vozidlo tov. zn. Toyota Yaris, bílé barvy, nezjištěné RZ, v místech, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B21a – Zákaz předjíždění doplněnou o vodorovnou dopravní značku V 1a – Podélná čára souvislá. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). K návrhu žalobce byl při jednání proveden důkaz přehráním videozáznamu ze dne 18. 10. 2015 z jeho mobilního telefonu, který měl zachycovat místo

spáchání přestupku krátce po provedení silniční kontroly, a to za účelem prokázání, že umístění dopravní značení policistům znemožnilo výhled na předjízděcí manévr žalobce.

[4] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a zamítl ji. Rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelné, souladné se zákonem. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti řízení krajský soud uvedl, že se ze strany žalovaného jednalo o doplnění, nikoliv nahrazení dokazování provedeného správním orgánem I. stupně. Tento postup je z hlediska procesní ekonomie žádoucí a předvídá jej rovněž § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); pokud žalovaný přesvědčivost skutkových a právních závěrů správního orgánu I. stupně prostřednictvím dalšího dokazování pouze posílil, nejednalo se o porušení zásady dvojinstančnosti, ale zachování jednoty správního řízení, které tvoří vzájemně provázaný celek od zahájení až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013-45, a ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Stran námitky nepřesvědčivosti svědeckých výpovědí policistů krajský soud odkázal na ustálenou judikaturu považující policisty za nestranné svědky, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114; krajský soud se rovněž obsáhle zabýval dle žalobce nepřesvědčivým tvrzením policisty K., že jízdu žalobce sledoval pouze z důvodu zvuku z výfukového potrubí motocyklu, a to na vzdálenost 150-200 metrů, což neodpovídá okolnostem údajného spáchání přestupku; v tomto ohledu byla do spisu založena fotodokumentace pořízená nejen policisty, ale i žalobcem, a dále dva videozáznamy z místa spáchání přestupku, které pořídil žalovaný, a na návrh žalobce byl v řízení před soudem proveden ještě důkaz videozáznamem z místa spáchání přestupku pořízený na mobilní telefon. Podle názoru krajského soudu však žádný z těchto důkazů týkajících se situace v místě spáchání přestupkového jednání nepřináší žádné nové skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit skutkový stav věci a závěr o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Krajský soud neshledal ani namítaný zásah do procesních práv žalobce z důvodu, že ústní jednání před žalovaným bylo provedeno dne 15. 5. 2017 v nepřítomnosti žalobce, přestože se z účasti na něm řádně omluvil. Krajský soud odkázal na znění § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a připomněl, že omluva z jednání může být akceptována za předpokladu, že je náležitá a z důležitého důvodu. V tomto ohledu krajský soud dále vyšel z kritérií vyplývajících z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně 1) bezodkladnosti omluvy v kontextu individuálních okolností případu (např. rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66) a 2) doložené a v rámci objektivních možností prokázané existence důležitého důvodu (srov. rozsudky ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, a ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). Krajský soud z uvedené judikatury dospěl k závěru, že byť se žalobce omluvil prostřednictvím e-mailu na adresu oprávněné úřední osoby pouze několik desítek minut před konáním ústního jednání, lze jeho omluvu považovat za včasnou, neboť podstoupil lékařské vyšetření v časných ranních hodinách. Na druhou stranu žalobce v omluvě bez bližšího upřesnění uvedl, že se jednání nemůže zúčastnit ze závažných zdravotních důvodů, které doložil kopií lékařské zprávy a dokladu o dočasné pracovní neschopnosti až čtyři dny po konání ústního jednání. Zároveň mu také bylo známo, že ústní jednání se bude konat mimo prostory žalovaného, takže mu muselo být zřejmé, že oprávněná úřední osoba e-mailovou omluvu před termínem jednáním velmi pravděpodobně neobdrží. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobci nic nebránilo v tom, aby již v původní omluvě své zdravotní komplikace blíže specifikoval a příslušné dokumenty zaslal bezprostředně poté, co mu to okolnosti umožňovaly. Krajský soud navíc zdůraznil, že se v řízení (včetně řízení prvostupňového) ze strany žalobce jednalo o opakovanou omluvu, přičemž byl v předvolání k danému ústnímu jednání s odkazem na § 74 odst. 1 zákona o přestupcích poučen o náležitostech řádné omluvy. Stran namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitce podjatosti krajský soud uvedl, že žalobce námitku podjatosti vznesl v rámci svého vyjádření k předvolání dne 2. 5. 2017, aniž by podjatost nadřízeného oprávněné úřední osoby výslovně

pokračování

namítal či jakkoliv blíže zdůvodnil. Prosté konstatování malého počtu pracovníků příslušného úřadu nelze v tomto ohledu považovat za dostačující; usnesení o námitce podjatosti pak podle názoru krajského soudu nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které uplatňují důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel shodně jako v žalobě nesouhlasí s hodnocením materiální stránky přestupku a má za to, že se soud s touto žalobní námitkou vůbec nevyřadil. Meritem této námitky byla obligatorní povinnost správního orgánu, resp. žalovaného, konkrétně vyhodnotit škodlivost daného přestupku, aby mohl s jistotou zkonstatovat, že škodlivost tohoto přestupku nebyla snížena pod běžnou míru ostatních přestupků, což by indikovalo naplnění či absenci materiálního znaku přestupku. Ostatně nepatrnou míru škodlivosti vykazuje každý přestupek už samotnou skutečností, že se vždy jedná o porušení pravidel silničního provozu. Hodnocení materiální stránky daného přestupku bylo na místě zejména s ohledem na konkrétní okolnosti přestupku (stěžovatel nikoho neohrozil, protože v protisměru nejelo žádné vozidlo, a i kdyby zde jelo, tak s ohledem na šířku komunikace a skutečnosti, že stěžovatel předjížděl na motocyklu, by k ohrožení ani za této situace nemohlo dojít, stěžovateli za přestupek hrozil přísný trest atd.). Stěžovatel tak trvá na tom, že ohledně hodnocení materiální stránky přestupku jsou rozhodnutí správního orgánu i žalovaného, stejně jako rozsudek soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[7] Stěžovatel dále namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav. Ačkoli zde existovaly zcela protichůdné záznamy a tvrzení účastníků (stěžovatel, policisté, žalovaný), soud nikde v rozsudku neprovedl přesvědčivé a přezkoumatelné zhodnocení těchto důkazů. Rozsudek je tak minimálně z tohoto konkrétního důvodu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, kdy tato vada zpravidla má vliv na zákonnost rozhodnutí.

[8] Stěžovatel nezpochybňuje zásady procesní ekonomie a zachování jednoty správního řízení; nesouhlasí s konstatováním soudu, že žalovaný pouze doplnil dokazování správního orgánu, za účelem zvýšení přesvědčivosti a srozumitelnosti skutkové situace. Žalovaný na str. 13 rozhodnutí uvedl, že nejasnosti ve spisu odstranil shora popsáním důkazem videozáznamu A (z místa spáchání přestupku) a videozáznamu B (z místa pozorování přestupku policisty). Stěžovatel považuje takový postup za zásadní doplnění dokazování, a tedy porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný vybočil z rozhodovací praxe ostatních odvolacích správních orgánů, kdy v takovém případě odvoláním napadené rozhodnutí zruší a vrátí správnímu orgánu k doplnění dokazování. Stěžovatel v uvedeném postupu shledává rovněž procesní pochybení, když mu nebyla dána možnost vyjádřit se k uvedeným podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

[9] Ohledně ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele se domnívá, že názor soudu není ústavně konformní a soud omluvu stěžovatele vykládá extenzivně v neprospěch stěžovatele, což je v přestupkovém, resp. trestním řízení nepřijatelné. Má-li správní orgán pochybnosti a nehodlá omluvu uznat, nic mu nebrání podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat stěžovatele k doplnění omluvy a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Stěžovatel konečně upozorňuje, že přestupkové řízení je vedeno zásadou ústnosti a zrovna v tomto konkrétním případě bylo nařízeno ústní jednání a výslech svědků – policistů v přítomnosti stěžovatele nezbytné k uplatnění jeho základních práv.

[10] Stran namítané podjatosti stěžovatel uvádí, že soud možná přehlédl, že stěžovatel nenamítal subjektivní podjatost, vycházející z poměru oprávněné úřední osoby ke stěžovateli, ale

namítal objektivní podjatost, vycházející z poměru oprávněné úřední osoby k věci v tom smyslu, jakým způsobem oprávněná úřední osoba k vedení přestupkového řízení v tomto a dalších případech postupuje. Postup oprávněné úřední osoby prokazatelně vykazuje znaky podjatosti, tedy toho, že nepostupuje nezájatě a nestranně a používá v rozhodnutích nevhodných výrazů na adresu stěžovatele; nadto o námitce podjatosti mělo rozhodovat Ministerstvo dopravy. Je sice pravda, že Ministerstvo dopravy rozhodlo o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného, nicméně v této fázi řízení je podstatné, jak se k námitce podjatosti postaví soud. Tím, že se soud v rozsudku s konkrétními námitkami stěžovatele ohledně usnesení žalovaného nevypořádal, sám své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[11] Stěžovatel tedy přednostně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil. Shledá-li Nejvyšší správní soud rozsudek přezkoumatelným, pak stěžovatel alternativně navrhuje doplnění dokazování místním šetřením, případně rekonstrukcí činu, za účasti stěžovatele a svědků, kde by se jasně popsaly jednotlivé verze a na místě prověřily s ohledem na rozhledové, vzdálenostní a další podmínky.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své právní závěry, vyslovené v rozhodnutí o odvolání, dále ve vyjádření k žalobě a na stanoviska prezentovaná u jednání před krajským soudem.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky řízení; kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná; stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů, přičemž současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[16] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro

pokračování

absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na po drobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení skutkových otázek je úlohou především krajského soudu, který primárně je povolán zhodnotit žalované rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si učiní úsudek sám, nezávisle na skutkových závěrech žalovaného. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na závažné vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) či d) s. ř. s. [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 - 79].

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se velmi podrobně a precizně vypořádal se všemi stěžovatelskými námitkami. V kasační stížnosti pak stěžovatel na argumentaci krajského soudu nijak konkrétně nereaguje a pouze opakuje stejná tvrzení, která uplatnil již v žalobě, s tím, že jeho výtky nemíří pouze proti žalovanému, ale proti žalovanému a krajskému soudu. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, proto Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné pouze stručně shrnout, proč nejsou námitky stěžovatele důvodné, neboť v zásadě všechny již byly stěžovateli vysvětleny krajským soudem.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 10. 2015 v čase 15: 05 hod. provádělo několik policistů řízení dopravy u dopravní nehody, která se stala na komunikaci I/50, u obce Uherský Brod. Jízdní pruh směrem od Uherského Hradiště byl kužely sveden částečně do protisměrného jízdního pruhu a provoz byl zpomalený. V uvedenou dobu uslyšel policista pprap. M. K. výrazný zvuk motocyklu směrem od motorestu Pepčín a cca za 10-20 vteřin se motocykl objevil v zorném poli policisty, přiblížil se k vozidlu Toyota Yaris a předjel jej. Policisté stáli v připojovacím jízdním pruhu ze směru od obce Vlčnov na Uherský Brod. Pprap. M. K. řidiče motocyklu (stěžovatele) zastavil a sdělil mu, že předjížděl v místě, kde je to zakázáno svíslou dopravní značkou B 21a – Zákaz předjíždění, doplněnou o vodorovnou dopravní značku V 1a – Podélná čára souvislá. Následně bylo sepsáno oznámení přestupku a zasláno s úředním záznamem, včetně fotodokumentace z místa přestupku, k projednání správnímu orgánu I. stupně. Ten zahájil přestupkové řízení a předvolal stěžovatele k ústnímu jednání, z něhož vyhotovil protokol ze dne 14. 1. 2016, č. j. OS-D/4369/15/Po. Poté správní orgán I. stupně ve věci opakovaně nařizoval ústní jednání (na den 4. 4. 2016 a 5. 5. 2016), z něhož se omluvili stěžovatel i svědek. Správní orgán I. stupně provedl dne 5. 5. 2016 podle § 55 správního řádu výpověď pprap. M. K. a ve věci nařídil další ústní jednání, a to na 22. 6. 2016 a 25. 7. 2016, kdy se dostavil pprap. M. K. a jeho svědecké výpovědi byl přítomen i stěžovatel, který svědkovi kladl doplňující otázky. Stěžovatel se

rovněž seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, vyjádřil se k nim a správní orgán I. stupně o tomto vyjádření vyhotovil záznam, č. j. OS-D/4369/15/Po. Stěžovatel ve vyjádření zpochybňoval věrohodnost výpovědi policisty a doložil vlastní fotodokumentaci.

[20] Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I., stupně, proti němuž se stěžovatel odvolal. Žalovaný předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 15. 5. 2017, přičemž stěžovatele poučil, že bude proveden výslech druhého policisty Valného a bude mu dána možnost vyjádřit se podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel v návaznosti na zaslání předvolání předložil žalovanému dne 2. 5. 2017 vyjádření, ve kterém namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, porušení zásady dvojinstančnosti a podjatost oprávněné úřední osoby. Bylo vydáno usnesení o námitce podjatosti, kterým nebyla oprávněná úřední osoba vyloučena z provádění úkonů v odvolacím řízení a dne 15. 5. 2017 proběhlo před žalovaným ústní jednání, v rámci něhož bylo doplněno dokazování o výslech policisty Valného a předloženo CD se dvěma videozáznamy z místa spáchání přestupku. Stěžovatel se ústního jednání neúčastnil, cca 30 minut před jeho začátkem poslal na e-mailovou adresu oprávněné úřední osoby omluvu z jednání ze závažných zdravotních důvodů, následně ji dne 19. 5. 2017 doplnil zasláním kopie lékařské zprávy a potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 15. 5. 2017.

[21] Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

[22] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Za tento přestupek se dle odst. 5 a 6 citovaného ustanovení uloží pokuta od 5000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

[23] Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v zákoně o silničním provozu, pro jejíž naplnění není podstatné, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Materiální stránka přestupku pak v daném případě spočívá v tom, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 77/2008 - 50).

[24] Podle názoru Nejvyššího správního soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. V tomto ohledu neobstojí námitky stěžovatele ve vztahu k materiální stránce přestupku a Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, podle něhož žalovaný odkázal na obsáhlé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které následně doplnil vlastní úvahou ohledně ohrožovací povahy daného přestupku. Zároveň se žalovaný touto otázkou zabýval v rámci namítané nepřiměřenosti uložené sankce a ve prospěch stěžovatele změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ke snaze stěžovatele bagatelizovat účinky jím spáchaného přestupku pak Nejvyšší správní soud dodává, že ze zákona o silničním provozu nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83).

pokračování

[25] Stěžovatel sice nesouhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu ohledně hodnocení zjištěného skutkového stavu věci, nicméně sám nepředložil žádné relevantní důkazy, které by mohly dostatečně zpochybnit závěry správních orgánů. Krajský soud poukázal na to, že stěžovatel vycházel z vlastní skutkové verze, podle níž objížděl jiné vozidlo při jeho odbočování, zatímco správní orgány vzaly na základě svědeckých výpovědí policistů za prokázané, že předjížděcí manévr byl proveden v protisměru před odbočovacím pruhem. Výpovědi policistů byly navzájem konzistentní a na základě všech provedených důkazů a jejich volného hodnocení dospěl žalovaný k závěru, že bylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Krajský soud přitom odkázal na ustálenou judikaturu považující policisty za nestranné svědky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114).

[26] Nejvyšší správní soud neshledal ve shodě s krajským soudem důvodné ani namítané porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalovaný doplněním dokazování popsáním výše pouze posílil přesvědčivost jeho skutkových a právních závěrů, přičemž zachoval jednotu správního řízení a postupoval v souladu s § 93 odst. 1 správního řádu.

[27] Stejně tak nejsou důvodné námitky o porušení procesních práv. Podle stěžovatele bylo ústní jednání před žalovaným dne 15. 5. 2017 provedeno v nepřítomnosti stěžovatele, přestože se z účasti na něm řádně omluvil. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil s hodnocením krajského soudu, podle něhož omluva stěžovatele se zřetelem ke znění § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a ustálené judikatuře nebyla správnímu orgánu adresována ihned po zjištění překážky, která stěžovateli v účasti na ústním jednání zabránila. V řízení, včetně prvostupňového, se navíc ze strany stěžovatele jednalo o opakovanou omluvu a stěžovatel byl v předvolání o náležitostech omluvy dostatečně poučen. Pokud ze strany žalovaného omluva akceptována nebyla, nejednalo se i s ohledem na charakter prováděných důkazů o procesní pochybení a to ani z hlediska § 36 odst. 3 správního řádu.

[28] Konečně k uplatněné námitce podjatosti Nejvyšší správní soud neshledal názor stěžovatele, že se s ní krajský soud v napadeném rozsudku nelyžoval. Postup žalovaného byl v souladu s § 14 odst. 3 správního řádu, což nakonec rozhodnutím ze dne 10. 4. 2018, č. j. 341/2018-160-SPR/3, potvrdilo i Ministerstvo dopravy, které odvolání stěžovatele proti usnesení o námitce podjatosti zamítlo. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích nevhodných výrazů proti stěžovateli, jak stěžovatel namítal v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že „*poměrem k věci*“ ve smyslu příslušného ustanovení správního řádu o vyloučení pracovníka správního orgánu z projednávání a rozhodování věci bude zpravidla (skutečný nebo potenciální) osobní zájem takového pracovníka na vydání rozhodnutí o určitém obsahu. Za poměr k věci nelze tudíž považovat profesní a neosobní procesní stanovisko pracovníka správního orgánu, který účastníku řízení písemně sdělil, že správní orgán považuje za prokázané, že se stal správní delikt a že se účastník řízení může seznámit s podklady pro rozhodnutí (viz rozsudek VS Praha ze dne 23. 12. 1996, sp. zn. 6 A 21/95-29).

[29] Ke zbývajícím kasačním námitkám jako celku Nejvyšší správní soud uvádí, že v zásadě představují prosté popírání závěrů žalovaného a krajského soudu a nepřinášejí žádnou otázku, která již nebyla v předchozím řízení přesvědčivě zodpovězena a uzavřena.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[32] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovanému, kterému by podle pravidla úspěchu náhrada nákladů náležela, v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu